

Modlitba: Oslov nás pravdou, Pane náš, / až srdce v nás sa zachvie, / vypočuj prosby, zmiluj sa, / nech Tvoj Duch v dušiach planie.

Text: Lukáš 7:11 Potom na druhý deň išiel do mesta Naimu, a šli s Ním učeníci a veľký zástup.

12 Keď sa priblížili k mestskej bráne, ajhľa, práve vynášali mŕtveho, jediného syna matky, a tá bola vdova; početný zástup mesta šiel s ňou.13 Keď ju Pán uzrel, zľutoval sa nad ňou a povedal jej: Neplač!14 Potom pristúpil, dotkol sa már, a tí, čo ich niesli, zastali. A riekol: Mládenc, hovorím ti, vstaň!15 I posadil sa mŕtvy a začal rozprávať. A dal ho jeho matke.

16 Tu sa zmocnila všetkých bázeň a velebili Boha hovoriac: Veľký prorok povstal medzi nami a Boh navštívil svoj ľud.

Bratia a sestry v Pánu!

Smrť nie je príjemná. Pripomína nám náš hriech. „Lebo odmena za hriech je smrť.“ (Rímskym 6:23)

Môžeme sa utešovať lacnou útechou, že kým žijeme, tak sa nás smrť netýka, a keď zomrieme, tiež sa nás to netýka, lebo už nie sme. Táto lacná útecha je nepravdivá v každom slove. Svet sa smrti bojí. Všetko, čo by pripomínalo smrť, sa odsúva, dáva preč, aby smrť nebola viditeľná. Keď sa už hovorí o smrti, vždy je to spôsobom, ktorý nemôže vystrašiť. Keď sa pozrieme, tak v televízii je smrť takmer na každom programe. Aj včera bol film, ktorý mal smrť priamo v názve. Nie je to náhoda, že je to tak. Smrť je znázorňovaná ako niečo neškodné, niečo, na čo sa môžeme pozerieť, a predsa nám neuškodí.

Takáto patologická zábava nás, chce upokojiť, aby sme sa nevystrašili, ale pokojne si prežívali zo dňa na deň. Ale takéto vykreslenie smrti nie je pravdivé. Ak by bolo, takýto pohľad by nás nútil pýtať sa na základné otázky života. Smrť sa na týka aj keď, tu nebudeme existovať. Vieme, že náš život spôsobom pre nás tajomným pokračuje po smrti. Ako veriaci vieme, že je tu nebezpečenstvo, že môže pokračovať bez Pána Boha.

Martin Luther hovorí: „A skusujeme všetci, ako nás smrť straší. Preto je naša smrť o mnoho ťažšia, než smrť ostatného stvorenia, lebo sa musíme báť hnevu a súdu Božieho, ktorý po smrti nasleduje a je večný. Keby toho nebolo, človek by si smrti tak nevyšímal. To síce tiež bolí, zanechať a opustiť blízkych a všetko, čo na zemi milujeme. Ale to všetko nie je nič oproti tej biede, keď hriešnik vie, že má pred sebou Boží súd, musí zomrieť, nemôže sa ani zachrániť ani vyslobodiť.“

Tí, ktorí slovo Božie radi a ochotne počúvate, predsa viete, že ste z Boha a premohli ste diabla a a nič vám neuškodí. Lebo Slovo Božie robí dobrých a krotkých ľudí, tiché a veselé srdcia, ktoré v úzkosti sa tešia, že im je Otec nebeský skrze Krista milostivý. Tomu sa učia od slova Božieho.“

Tí, ktorí dôverujú Otcovi nebeskému, duchovne sa zrodili, tí vedia jasne, že smrti sa nemusia báť.

Vážené kresťanské zhromaždenie!

Smrť je prítomná v našom živote. Teraz na jeseň, listy, ktoré padajú a zožltnú, nám pripomínajú proces v prírode, ktorý sa týka aj nás.

Cez mnohé choroby a bolesti sa smrť neustále hlási. V čase veľkej choroby voláme so modlíme sa so žalmistom: „Kohože mám na nebi? A keď som s Tebou, netúžim po zemi.“ Žalm 73:25

Smrť sa nám cez našich v Pánu zosnulých. Milan Rúfus napísal takúto báseň:

Vie už, kde bude ležať napokon, / vie to dávno. / Pätnásť rokov tam nosí kvetiny / mužovi, čo k nim zdola privoniava.

Díva sa na to miesto a jej hlava / v jesennom vánku už by nedbala. / Ustrnúť tam, odovzdať ešte, čo má, / ten zvyšok vena po duši i po tele.

Hrobu sa neľaká, / kde je smrť, tvoja kóma? / Zarovná, smietku odhodí. / Stíp nechvejnej dohody, / zvanej vernosť. / Tak rovnávala doma / manželské postele.

Tým, istým gestom. / Jediným, čo jej dnes ostáva. / A sivá hlavička, samotou boľavá. (Mama dnes)

Luther hovorí o tých, ktorí zomreli toto: „Tí, ktorí na cintoríne a pod zemou ležia o mnoho tichšie spia, než my v našej posteli. Lebo to sa môže iste stať, že tak tvrdo a spíš, že ťa desať ráz volajú, kým raz počuješ. Ale mŕtvi na jedno jediné slovo Kristovo povstanú, ako to na mládencovi z Naimu a pri vzkriesení Lazara môžeme čítať. Preto smrť pred naším Pánom Bohom je nie smrťou, pre nás je ona smrťou, keď zomrieme. Ale pred Bohom je ona tichým spánkom.“

Aj uprostred toho smútku, vieme, že našich drahí sú skutočne doma. „Naša otčina je v nebesiach. Odtiaľ očakávame aj Spasiteľa, Pána Ježiša Krista.“

Naši drahí sú so svojim Stvoriteľom, Vykupiteľom, Posvätiťom to je pre nás útechou.

Bratia a sestry v Kristu!

Jeden starý muž ťažko ochorel. Prišiel ho navštíviť kňaz. Keď vstúpil do izby, všimol si prázdnu stoličku. Stála pri posteli chorého, na svojom vyhradenom mieste. Kňaz sa ho spýtal, na čo tam tá stolička je. Chorý sa trochu pousmial a povedal: „Predstavujem si, že na nej sedáva muž, a kým ste prišli, rozprával som sa s ním... Dlhé roky sa mi modlitba zdala veľmi ťažká, až mi raz jeden priateľ vysvetlil, že modlitba je vlastne rozhovor s Ježišom.“

Tak si teraz predstavujem, že predo mnou sa stoličke sedí Ježiš, rozprávam a počúvam, čo mi hovorí. Odvtedy nemám s modlitbou nijaké ťažkosti.“ O niekoľko dní prišla dcéra starého muža oznámiť na faru, že otec umrel. Povedala: „Nechala som ho na pár hodín samého. Keď som sa vrátila, našla som ho mŕtveho. Hlavu mal opretú o prázdnu stoličku, ktorú chcel mať stále pri svojej posteli.“

Modlitba dáva silu a utíšenie. V Biblickej knihe žalmov máme krásne modlitby. Jednou z nich je žalm 116: „Vráť sa, duša moja, na svoj odpočinok, lebo Hospodin s tebou dobre naložil. Lebo si vytrhol moju dušu zo smrti, oči od sĺz a nohy od pádu.“ Žalm 116: 7 – 8

Ako veriaci človek môžem si povedať: „Keby som kráčal hoci temným údolím, nebojím sa zlého, lebo Ty si so mnou.“ Žalm 23:4